

# METS

Öösel metsaservas tühikäigul töötav mootor.

Puuõõnde jäetud sõnum.

Manasõnad.





Kuivanud pöögilehtedes jänese jälge ajav rebane seisatab ja tardub liikumatult paigale. Ta tõstab pea, kikitab kõrvu, kergitab käppa, et siis ringi pöörata ja pageda. Öökullide öine koorilaul katkeb, linnud kerkivad hääletute kalbete kummitustena okstelt lendu, et endale teine metsanurk leida. Väike hirvekari paiskub laiali häälekamalt: minema kiirustavad loomad tormavad raginal läbi alustaimestiku.

Nüüd liigub miski tavalist öist harmooniat häirides puude vahel. Varjud, millel on kuju, millel on keha. Sahistavad lehtedes, sammuvad oksid ja sõnajalgu murdes edasi.

Nad kogunevad sügaval metsas. Selsamal lagendikul, mida on alati, legendide algusaegadest saadik kasutanud nemad ja nende esivanemad enne neid. Veider seltskond. Mustades rüüdes, loomapeadega. Tundmatute metsasügavuste poolt ilmale toodud: kujutised keskaegselt puulõikelt, halvasti käituvate laste hirmutamiseks vestetud süngetest muinasjuttudest. Tänapäevases maailmas, toimekas, kiirust ja sidevahendeid täis maailmas puudub neil sisu. Aga siin, puude rüpes, kuu- ja tähevalguse eest varjatud paigas, mõjub hoopis tänapäevane maailm muinasjutuna, teispoolse ja kentsakana.

Veidi kaugemal istub iidsetest puudest ümbritsetud, omamoodi metsakabinetiks ehitatud majakeses vana mees.

Uks on loodusjõududele valla. Nüüd, mil pimedus on laskunud, on õhus jahedust. See imbub avatud uksest sisse, sirvib laual lebavaid pabereid.

Mehe ees on üksik sulg, kerge tuuleke silib selle musti udemeid.

Vana mees ei pööra sellele tähelepanu.

Ta ei pööra sellele tähelepanu, sest on surnud.



## JUUNI 2025, AVAMISÕHTU

### BELLA

On Mõisa, „Dorseti ranniku uue kalliskivi“ avamisõhtu. Maja ees on kõik viimase peal: võimsad ookeanivaated, kaljuservani ulatuvad smaragdrohelised muruplatsid, Owen Dacre'i projekteeritud äärteta bassein. Kuid teisel küljel, maa pool, avaneb teistsugune maailm. Peahoone taga kasvab tihe ürgne padrik, kuhu külalised pääsevad mööda metsaonnide vahel looklevaid kruusatatud teeradu. Üks neist onnidest on minu päralt.

Sulgen ukse. Kulgen läbi lillaka videvikuvalguse sinnapoole, kust kostab muusikat ja naeru. Tervitusjooke pakutakse päris metsa servas. Astun šikiks kujundatud metsalagendikule. Okstel ripuvad sajad laternad. Esineb päris harfimängija. Maapinnale on boheemlasliku muretusega heidetud antiikseid vaipu ja hiiglaslikke istepatju. Laskun ühele neist ja lonksan Metsavaimu kokteili: „sorts kohalikku kasebitterit segatuna rosmariinilisandiga džinniga“.

Teised külalised lamasklevad siin ja seal, jutuhimulised ja elevil ees ootavast päikeselisest nädalavahetusest mere ääres, kus neilt oodatakse üksnes söömist, joomist, ujumist ja prassimist. Paljud näivad omavahel tuttavad olevad: nad kiljuvad ringi lonkides iga kord, kui vanade semudega kokku trehuvad; mõned neist vedelevad vaipadel ja kutsuvad tuttavaid endaga ühinema. Õhkkond on lõõgastunud, ehkki vürtsitatud kerge seltskondliku konkurentsi hõnguga.

Keegi ei vaja pakutavaid imepehmeid villaseid pleede, sest ehkki päike vajub looja, on piisavalt soe, et piirduda vaid ühekihilise linase riietusega (linast on siin kõvasti). Saabuva kuumalaine esimene lahvatus.

Kõige selle keskel istub Mõisa omanik, ta on nagu metsahaldjas, nagu Titania oma metsatroonil. Francesca Meadows. Särav oma kahvaturossas õlgu paljastavas uhtunud siidist muinasjutulises rüüs, juuksed seljal lahtiselt voogamas, nagu küünlavalguses hõõgumas. „Unistuse tipp“, nii väitis ta artiklis. „Olen nii elevel võimalusest seda paika kõigi teistega jagada“. Või vähemalt kõigi teistega, kes seda endale lubada saavad. Aga miks hakata tähte närima?

Vaatan enda ümber ringi. Küllap tundub kõik üsna idülliline, kui oled mõne paari või suurema rühma liige, tulnud siia selleks, et linnast pageda ja nädalavahetust veeta. Võib-olla olen ainult mina see, kes end läbinisti raue ja seltsivana ei tunne.

Ootan, et alkohol mõjuma hakkaks; mu pilk aina vilksab puude vahel tumenevate varjude ja laternatest valgustatud rohmaka okstest varikatuse suunas, siis mu enda riietuse suunas: jah, linane, kuid kortsudega, mis reedavad, et riided on värselt pakendist võetud. Kuid ennekõike peatuvad mu silmad ikka ja jälle – ma ei saa sinna midagi parata – Francesca Meadowsi näol. Ta on läbinisti *zen*. Nii kuradima endaga rahul.

Korruga kostab sügavamalt metsast mingit lärmi. Naise pilk pöördub järsult sinnapoole. Külalised jäävad vait ja kiikavad pimedusse. Harfimängija lakkab mängimast.

Ootamatult saabub legendikule rühm uustulnukaid. Nemad pole linasesse rietatud. Lohaka välimusega kamp matka-saabastes. Peamiselt naised, näha on rõngaid ja tätoveeringuid, välja kasvanud ja värvimata jäetud juukseid. Francesca Meadows ei liiguta, ta naeratus ei kao. Kuid tulijate suunas astub kohe üks töötajatest – väikest kasvu blond kõrgete kontsade ja valge pluusiga naine, ilmselt hotelli juhataja –, nagu oleks hääletu korraldus ta liikuma pannud. Ta suhtleb nendega diskreetse sosinaga. Kuid kamba juht ei kavatse sellega leppida.

„Mind ei koti see kohe üldse,“ ütleb ta. „Selles kohas on juba sajandeid olnud läbipääsuõigus, ammu enne selle maja

ehitamist. Sissetungijad olete *teie*. Kohalikud inimesed on alati nende puude vahel kõndinud ... kasutanud siinset puitu, loomi ja taimi. Siin saavad kokku ainulaadsed jõujooned. Inimeste *neile* kuuluvast maast niimoodi eemal hoidmine on kuritahtlik. See on sama hea kui mõrv.“

Ta vaatab otse üle temaga suhtlema tulnud naise pea Francesca Meadowsi poole ja hüüab: „Muide, ma räägin teiega! Mind ei huvita, et te kohaliku volikogu kinni maksite, nagu te ilmselgelt tegite. Mis meisse puutub, siis on need metsad palju rohkem *meie* omad, kui need saavad kunagi teie omad olla. Niisiis, te lasete meil siit läbi mina, või me korraldame *töelise* stseeni. Kuidas jääb?“

Juhataja taganeb ebakindlust tundes sammukese. Tema ja omanik vahetavad kiirpilgu. Francesca Meadowsi kuldne pea jõnksatab peaaegu märkamatult. Siis pomiseb juhataja midagi väiksele rühmale. Mida ta ka ei öelnud, see paistab toimivat, kuna hetkelise mõttepausi järel jätkavad nad oma teekonda. Otse üle lagendiku, ise tülgaustusega ringi vaadates. Olesklevad külalised ajavad end nende tigidatest pilkudest ajendatuna õige pisut rohkem sirgu, kohendavad oma kortsunud rõivaid. Üks sissetungijaist müksab jalaga ümber kellegi kokteiliklaasi ja rühm lahkub puruneva klaasi klirina saatel.

Harfimängija jätkab esinemist, baarmen võtab kätte kokteiliseikeri.

Agaga mina tunnen seda. Õhkkonnas on midagi muutunud.

## PÖÖRIPÄEVAJÄRGNE PÄEV

Kalapaat läheb merele enne koitu, vesi paadipäras halogeenlampide valguses sillerdamas. Kalamehed suunduvad sügavatele vetele, tehes suure kaare ümber Hiiglase Käe, viie ülejäänud kaljuseinast eemal seisva lubjakivisamba, mis meenutavad nelja hiiglaslikku sõrme ja põialt. Kell pole veel viiski hommikul. See on aasta kõige varasem päikesetõus: päev pärast aasta pikimat päeva, suvist pööripäeva.

Taeva kannikesekarva violett kahvatub juba sirelilillaks. Ometi on selles koidikus midagi kummalist. Taevasse on tekkinud teinegi värvitriip, otsekui päikesetõusu duubel, kuid vastassuunda, maa kohale. Kiiskavad veripunased värvipritsmed.

Hiljem räägivad nad kõik, kuidas tundsid selle kuumust. Isegi seal, kaugel merel olles. Tajusid selle kuuma hingust teise päikesena kuklal.

„Mis valgus see selline on?“ Esimesena märganu näitab seda enda kõrval olevale mehele.

„Kus?“

„Seal, täpselt kaljude kohal.“

Nüüd pöörduvad teisedki mehed sinnapoole vaatama. „See ei ole valgus. See on ... *mis* see on? Oh. Kurat.“

„See on tuli.“

„Miski põleb. Kohe rannikul.“

Tuule pöördudes tunnevad nad ka suitsulõhna. Õhku ilmuvad tuhakübemed, mis nende ümber tantsu löövad, laskuvad tekile, lainetele.

„Issake, see on maja.“

„See on see koht. See hotell, mis just avati ... Mõis.“



Mehed seiskavad mootori. Peatuvad ja vaatavad. Kõik jäävad hetkeks vait. Üksisilmi jõllitades. Tundes hirmu. Põnevust.

Üks meestest toob lagedale binokli. Teine otsib välja telefoni. „Mis siin ikka põdeda,“ ütleb ta paari ülesvõtet tehes. „Arvestades, millist paska nad on kokku keeranud. Paistab, et said, mis tahtsid.“

Kolmas mees haarab ka telefoni järele. „Kuule, see ikka ei lähe. Inimesed võivad seal surnud olla. Ilmsüütud inimesed ... töötajad ... kohalikud.“

Kõik jäävad vait, kui see võimalus neile kohale jõuab. Nad silmitsevad suitsu, mis hiiglaslike tuhakarva pilvedena tupruma hakkab. Nad tunnevad nüüd selle lehka, see kriibib ninasõõrmeid.

Üks meestest helistab hädaabisse.

Valgus muutub taas. Suits valgub laiali nagu tint veepinnal, kattes kiiresti kinni varahommiku valkjassinise, varjates alles tõusnud päikest. Tundub, nagu tuleks ööpimedus tagasi, keegi veaks üle taeva surilina. Tundub, nagu oleks kaljudel toimuv koidiku ära nullinud.

## AVAMISÕHTU

### EDDIE

Kesköö on peaaegu käes. Mu vahetus on lõppemas. Kõik külalised on ikka veel tervitusjookidega hõivatud, niisiis on baari sisemus tühi. Tõstan klaase kastist riulitele ja kuulan kõrvaklappidest Rita Orat. Ragbimeeskonna kutid tegid mu muusikamaitse tõttu mu elu põrguks, aga „I'll Be There“ on aidanud mul end läbi tervete mustade nõude ja klaaside mägede künda: Mereklaasist (see on siinse restorani nimi) saabuvate nõude virnadeks ladumine ja kööki tassimine ja loputamine ja siis selle kõige uuesti otsast peale tegemine. Ma nägin köögist välja saadetud toitu, see nägi välja imeline. Aga nüüd meenutab see sea rokaämbri sisu. Mu kõht on tühi, kuid ma ei tunne vähimatki kiusatust endale üht ampsu napsata.

Hotell on külalisi täis ja see on mu esimene tõeline vahetus. Ma pole ikka veel selle vooliku otsa kinnitatud pihusti kasutamist käppa saanud ja olen oma jalad kaks korda läbimärjaks kastnud. Mõisas kannavad kõik töötajad tosse, kuna sinne õhustik on „igapäevane“, need on Common Projectsi omad ja ma ei jaksaks neid iialgi ise osta, kuna paar maksab umbes kolm korda rohkem kui ma nädalas teenin.

Võpatan, kui keegi ühte mu kõrvaklappi kergitab. Aga see on kõigest Ruby, mu sõber vastuvõtust.

„Kõik kombes, Eds? Tulin endale üht Coca-Colat küsima.“ Torkan käe külmikusse ja ulatan talle purgi. „Mul on väikest kofeiinilaksu vaja. See päev otsa naeratamine võtab peast pehmeks.“

Ruby kolis siia Londonist. Suurem osa klienditeenindajate kohtadest läks temasugustele mujalt tulnud ja kogemustega

(ta on töötanud mingis Chiltern Firehouse'i nime kandvas kohas) ning õige aktsendiga inimestele.

Sisse loivab heleroosat särki ja uhkeid tosse kandev sell. „Kas teil siin Macallan 25 on?“ Ta vahib riulit mu selja taga. „Ainul 18? Häh.“ Ta purjetab ilmselgelt pettununa minema. Ruby võtab lonksu Coca-Colat. Kui mees on silmist kadunud, tähendab ta: „Kas sulle ka tundub vahel, et on olemas inimesi, kelle olemus sobib täielikult kategooriasse „rikas valge persevest“?“ Ta võtab veel ühe sõõmu. „Mulle tundub, et suurem osa neist peatub sel nädalavahetusel siin.“

Ruby on üks vähestest töötajatest, kes ei ole valge – ta isa on Trinidadi päritolu. Kui tal parasjagu vormiriidetust seljas pole, kannab ta nahkmantlit ja kitsaid Matrixi stiilis prille ja minu meelest oleks ta liiga ilus ja lahe, et ma temaga rääkida tihkaksin, kui ta poleks ühtlasi väga tore ja pisut nohiklik – ta alustab peagi Exeteris inglise keele magistrikraadi omandamist. Muidugi pole mingit võimalust, et talle pakuksid huvi mingid Dorseti maapoised, kes on temast mitu korda juhmimad, niisiis puuduvad mul tegelikult igasugused santsud.

Ruby lahkumise järel keeran muusika valjemaks ja leian taas kõrgete õlleklaaside, viski- ja martiiniklaaside, šampanjapokaalide masinasse ladumise rütmi. Olen nende nõudepesumasinasse panekuks välja mõelnud mängu: püüan klaasi jäänud vedeliku piisa lõhna ja värvuse järgi ära arvata, millise kokteiliga oli tegemist. See kõlab ehk totaltalt, aga mina näen selles omamoodi praktikat. Mina leian, et hea baarmen peaks selliste asjadega hakkama saama. Majas sees pakutav firmakokteil on Mõisamuul: greipfruut, ingver, viin ja tõrts kanepiõli – siin paistavad kõik asjad seda kraami sisaldavat.

Selgub, et isa talus töötatud suved annavad piisavalt kvalifikatsiooni vaid nõudepesija ameti pidamiseks. Aga eks kõigil tule kuskilt alustada. Ja kui ma end järgnevate päevade jooksul tõestan, nagu ütleb juhataja Michelle, siis võin laupäevaõhtusel

pidusöögil jookide pakkumisel ja muude sarnaste ülesannete täitmisel abiks olla. Ma tahan saada baarmeniks, Tome'ist minema pääseda ja Londonis uut elu alustada. Mingis mõttes osutus põlve ristatideme rebestus lausa kergenduseks. Ma ei tahtnud sel tasemel ragbit mängida. See polnud enam lõbus, vaid muutus pingeliseks. Ülikooli minna ka ei tahtnud. Ja päris kindlasti ei taha ma oma isa elu elada ja talu üle võtta. Seda oleks pidanud tegema mu vend.

Taban silmanurgast mingit liikumist. Palju ei puudu, et oleksin tumedat kogu baarile lähenemas nähes vanduma hakanud. Kust tema veel välja ujus? Ta astub lähemale, valguse kätte.

„Hei,“ ütleb naine. „Kas ma saaksin ühe martiini?“

Kõik tema juures räägib Londonist ja rahast. Blond, punakas huulepulk, lõhnab mingi suitsuse kalli parfüümi järele. Vanavõitu. Mitte nii vana, et mu emaks sobida, kuid kindlasti minust tublisti vanem. Aga tal on ilus näolapp, kenad normaalsed kulmud. Viimasel ajal ajavad paljude kulmud hirmu nahka. Mu endisel pruudil Delilah'l oli vahepeal komme neid endale vildikaga näkku joonistada.

Pühin niisked käed teksade külge puhtaks ja kõhatan. Ma ei tohiks jooke valmistada. Kui Michelle peaks mu tabama ...

Aga ma ei saa seda öelda. Ma ei suuda end sundida sellele naisele ütleva, et olen kõigest nõudepesija.

„Ee ... džinni või viinaga?“ küsin.

„Kumba teie eelistaksite?“

Kas siis temasugune ei peaks ise teadma, millist martiinit ta joo? Teda tähelepanelikumalt silmitsedes panen tähele, et naine on kuidagi närviline. Ta näperdab salvrätikute virna ja rebib ühe neist narmendavateks ribadeks. Kõhatan veel kord. „Küllap sõltub see sellest, kumb teile rohkem maitseb.“ Enesekindlama mulje jätmiseks lasen käiku lause, mida kasutamas olen kuulnud peabaarmeni Lewist: „Aga kui te minu arvamust teada

tahate, siis on džinn ikka üle prahi.“ Nagu segaksin ma päeva jooksul sadu kokteile kokku. „Ja ma võin pakkuda räpast või *twist*’iga martiinit.“

Ta naeratab peaaegu tänulikult. „Niisiis džinn. Ma usaldan teid. Kaks džinniga martiinit palun. Mida see „räpane“ tähendab?“

Punastan. Loodetavasti on piisavalt pime ja ta ei pane seda tähele. „Ee ... see tähendab sortsukese oliivisoolvee lisamist.“

„Palun sel juhul räpane.“

Kas ta flirdib? Delilah ütles alati, et ma olen täiesti juhm ega märka kunagi, kui tüdrukud mulle külge löövad. „Kurat küll, Eddie. Nad võiksid ligi astuda, rinnad paljaks võtta ja sulle selga ronida, ja sina reageeriksid sellele stiilis: „Oh, see Jenny on tõesti sõbralik.““

„Kaks räpast martiinit džinniga on kohe olemas,“ ütlen nii enesekindlalt, kui oskan. Kas ma jätan endast jobu mulje? Käitun nagu mõni West Country maapoiss, kes üritab olla keegi, kes ta pole? Noh, eks ma just seda olegi.

„Teate mis?“ Ta libistab end baaripukilt alla. Ta on lühem, kui arvasin, aga samas olen mina ka enam-vähem kõigist inimestest pikem. „Kas te saaksite need mu tuppä tuua? Ma olen metsaonnis number ...“ Ta õngitseb võtme kotist välja ja kontrollib seda, „üksteist, metsale kõige lähemas.“

„Ee ...“ Mõtlen järele. Michelle lööb mu maha, kui tabab mu külalise tuppä minemas. Ruby ütles mulle eile, et tema meelest on Michelle’il „hullunud Liz Trussi silmad“ ja veel: „Temaga juba pahuksisse minna ei tahaks. Ta lõikaks sul une pealt kõri läbi.“

„Ma oleksin väga tänulik,“ ütleb külaline ja naeratab mulle. Selles on midagi peaaegu hädist.

Külalistel on alati õigus. Michelle ütles seda meile meie koolituse esimesel nädalal, sõna-sõnalt. Eriti sellises kohas peatuvatel külalistel.

„Muidugi,“ ütlen. „Kohe saab.“

Kümme minutit hiljem koputan metsaonni nr 11 uksele. Joogikandikuga mööda lampidest valgustatud kruusarada onnide juurde kõndimine võtab üksjagu aega, eriti siis, kui on vaja Michelle'i osas silmad lahti hoida. Tervitusjookide osa on ilmselt lõppenud: muusikat ja hääli pole enam kosta; ma kuulen üksnes öökullide huikeid ja tuule kahinat lehtedes. See onn asub peahoonest kõige kaugemal, puude vahele surutuna, ja oksad kaarduvad küünistena selle ümber, nagu püüaksid majakest sügavamale metsa lohistada. Ma ei magaks siin ka siis, kui keegi mulle selle eest maksaks.

Neid tube nimetatakse onnideks, sest rikastele inimestele meeldib teeselda, et nad elavad karmi elu vabas looduses, ehkki tegelikult naudisklevad nad hiiglaslike vooditega majakestes, mille juurde kuuluvad välivann ja isiklik vihmadušš. Need siin on odavamad, ilma merevaateta, mida pakuvad teisel pool Mõisa asuvad rannamajad. Odavus on muidugi suhteline mõiste. Uued puumajatoad on küllap mõeldud rikastele inimestele, kes ihkavad samalaadset kogemust, soovides magada mõne meetri kõrgusel maapinnast.

„Hei,“ tähendab külaline ust avades. „See käis kähku.“ Tema kahedas hääles on midagi siivutut, ta meenutab vorstikestest või sulavõist rääkivat Nigellat (me vaatasime emaga koos kokandus- saateid ja Nigella oli mu esimene suurem armumine). Naise huulepulk on pisut laiuli läinud ja ta on kingad jalast võtnud.

Tahaksin midagi lähedat või tarka öelda, kuid tulen toime vaid lausega: „Jah, pole tänu väärt.“

„Äkki paneksite joogid siia?“ Ta hoiab toa ust lahti. „Astuge sisse.“

Vaatan oma ligunenud tosse jalast visates (sellistes asjades on ema mind põhjalikult treeninud) salamisi toas ringi. Ma pole veel üheski siinses toas käinud. Ma ei tea, mida ma ootasin, aga see on igatahes palju peenem, kui olin ette kujutada osanud.

Tuba on väike, kuid selle ühes seinas seisab suur valge voodipesuga üles tehtud baldahhiinvoodi ja selle otsa juures on paar tumerohelise sametiga kaetud tooli, nende vahel klaasist, kullaga kaunistatud diivanilaud. Tõsiasi, et majake on puust, annab uhkele mööblile kuidagi veel uhkema välimuse. Ja kõik *lõhnab* kallilt, täpselt nagu ülejäänud Mõis. Nad on kõigisse ruumidesse pihustanud „signatuurlõhna“. Ruby sõnul tekitab see migreeni.

Asetan kandiku diivanilauale. Ootan, et kuskilt ilmub teist martiinit pruukima abikaasa või kallim, kuid seda ei juhtu. Külaline istub tugitooli, võtab klaasi kätte. Tuul on ilmselt tugevamaks muutunud, sest oksad kriibivad nüüd aknaid.

„Ja teine jook?“ küsin. „Kas ma jätan selle lihtsalt siia?“ Jah, ma ei kiirusta kohe minekule, kuna see võib olla mu esimene – ainus? – võimalus jootraha teenida.

„See on teile,“ ütleb naine.

„Ee ...“ Ma olen juba üle piiri läinud, kuid see tähendaks arvatavasti mõni tuhat miili veel kaugemale minekut. „Ma ei ...“

„On peaaegu kesköö. Hotelli baaris pole mitte kedagi. Midagi ei juhtu. Olge mulle seltsiks.“ Ta patsutab toolile enda kõrval.

Ta hääli on viimast lauset öeldes kuidagi imelik. See on muutnud. See kõlas korruga ... mismoodi? Üksildaselt? Hirmunult? Nagu ei tahaks ta siia üksi jääda? Istun end äärmiselt ebamugavalt tundes tugitooli servale.

Oksad kriibivad taas katust ja ma näen, kuidas ta võpatab.

„See oli viimane vaba tuba,“ ütleb ta. „Küllap ma ei osanud aimata, mis tunne on siin pimeduse saabudes päris üksi olla.“

Mu vahetus lõpeb üsna pea. Lisaks ei kujuta ma ette, mismoodi talle ära öelda. Suurem osa sellistes kohtades peatuvatest inimestest on vägagi harjunud oma tahtmist saada.

Ta haarab lohakalt martiiniklaasi järele ja pisut vedelikku loksutab üle serva. „Oih!“ Napp närviline naer. Ta võtab lonksu ja ütleb: „Teil oli õigus.“

Vahin talle silmi pilgutades otsa; mul pole aimugi, millest ta räägib. „Vabandust?“

„Džinn on üle prahi. Jook. Proovige enda oma.“

Võtan lonksu, kuna ei tea taas, kuidas saaksin keelduda. Järjekordne piir on ületatud: hästi paned, Eddie. See mekib nii, nagu võiks minu ettekujutustes maitsta süütevedelik. Ma ei oska öelda, kas see on hea, kuid tema tundub rahul olevat, nii et olen täitsa uhke. Ühtlasi näeb see kaunistuseks kasutatud oliiviga igati professionaalne välja.

„Mis te oma nimeks ütlesitegi?“

„Eddie.“

„Tere, Eddie. Mina olen Bella. Niisiis ... sa oled vist siit kandist? Su aktsent ...“

„Oh, jah. Umbes nii.“ Ma ei hakka talle rääkima, et olen pärit siitsamast lähedalt talust, kuna olen juba paari külalist haisu pärast kaebamas kuulnud. Ka töötajad on selle üle naernud – see on üks põhjus, miks ma pole seda maininud ka suuremale osale siinsetest töötajatest.

Ta silmitseb mind teraselt, nagu millestki sotti saada proovides. Tunnen end taas punastamas.

„Vabandust,“ ütleb naine, taibates, et on mind jõllitanud. Ta pöörab pilgu kõrvale, küünitab joogi järele.

Väljast kostab mingi heli. Oie. See pole ju see, mida ma arvan? Tunnen, et mu nägu tõmbub veel punasemaks; mul on hea meel, et ruumi valgustus on nii hämar. Mõisas on paljud asjad kõrgtasemel, kuid metsaonnide heliisolatsiooni puhul ei paista see paika pidavat. Veel üks heli: kiljatus ... seejärel ägamine. Oh jumal. Oh ei. Kuskil võrdlemisi lähedal, võib-olla ainult mõne meetri kaugusel, on keegi alustanud väga valju, pornofilmi stiilis seksiga.

Ma ei tea, mida oma näoga ette võtta. Siis hakkab naine naerma, mis on tõeline kergendus, kuna võin teda matkida ja teeselda, et ma polegi häbisse suremas. Kui naer vaibub,



ei oska ma midagi öelda. Ehk on temaga sama lugu, kuna vaikus venib nii pikaks, et lõpuks on sellesse juba väga raske sõnu sokutada. Kostab veel karjeid ja rütmilisi mütsatusi. Mul on kohutavalt piinlik. Maja mõjub otsekui kontrasti pakkudes veelgi vaiksemana.

„Ma tegelikult ei tea, mida ma siin üldse teen,“ pahvatab tema ootamatult. Nagu iseendaga rääkides.

„Mida, selles toas või?“ No sel juhul on meid kaks.

„Ei ... ma mõtlen siin, Mõisas. Ma nimelt broneerisin siia majutuse impulsi ajal.“ Ta paistab pisut ärevil olevat. Nagu ... hirmul. „Ja nüüd ... noh, nüüd, mil ma siin olen, küsin endalt, kas see ikka oli nii hea mõte ...“ Ta vakatab. „Kurat, vabandust. Ma panen segast. Ma usun, et selle taga on martiini.“ Kuid ta ei paista purjus olevat. Ta paistab olevat pinges.

Ma ei taipa tegelikult, kuidas saab olla midagi halba selles, et inimesel on võimalik lubada endale kolm ööd sellises kohas, kus mõelda tuleb vaid sellele, kas minna basseini või randa, mida hommikusöögiks süüa. Rikaste inimeste probleemid. Ruby sõnul suudavad nad igast asjast draama välja imeda, kuna inimene, kelle elus puuduvad tõelised raskused, hakkab neid endale ise tekitama.

„Noh ... see tundub ju üsna meeldiv koht olevat?“ tähendan.

„Jah,“ ütleb tema. „Jah, küllap vist. Kui ...“ Ta jääb jälle vait ja naeratab. „Ma usun päris kindlasti, et olen pisut vintis.“ Ta kergitab martiiniklaasi. „See on ohtlik kraam!“ Kuid ta võtab sellegipoolest pika sõõmu.

Kui ma järgmine kord tema poole vaatan, silmitseb ta mind nii tungiva pilguga, et ma ei tea, kuhu peaksin vaatama.

„Vabandust,“ ütleb ta. „Sinus on midagi, mis meenutab mulle ...“ Ta jätab lausa lõpetamata ja tõstab käe. „Ehk on asi su suus. Selle kujus.“ Nüüd veab ta sõrme mööda mu huulte kontuuri. Tunnen, kuidas mu nahk surisema hakkab. Kas ta lööb mulle külge? Juhtub see päriselt?

Lähedal asuvast majast kostab jälle oie.

Ma pole terve igaviku seksinud. Korraga mõjuvad isegi tobedad seksihäälled erutavalt.

Haistan ta hingeõhus alkoholi. Ta on heas vormis, ehkki minust vanem. Ja tema ja kogu selle olukorra juures on mingit veidrat intensiivsust, mis on samuti üsnagi seksikas.

Ta naeratab mulle, aga teistmoodi kui siis, kui me naersime. Naeratan vastu.

Miskitmoodi oleme teineteisele lähemale nihkunud.

Ma arvan end teadvat, mis juhtuma hakkab, kuid ei suuda seda ikka veel päriselt uskuda.

Ja siis see juhtub. Ta suudleb mind. Või me suudleme teineteist ... sest mina vastan päris kindlasti ta suudlusele. Tahan ma seda? Muidugi, mul on kõva. Aga samas olen ma üheksateistkümneaastane mees, niisiis läheb mul igast asjast kõvaks.

Ainult ... ma ei suuda unustada kogu võimudünaamikat, mis tekitab minus veidraid tundeid. Kas ma magan külalisega vaid seetõttu, et olen keeldumiseks liiga viisakas? Ma olen enne seda maganud ainult ühe inimesega. Kas see tähendab, et ma oleksin vilets? Kui me Delilah'ga lahku läksime, väitis ta, et teeskles pooltel kordadel. Mõtlen sellele rohkem, kui mulle meeldiks.

Pigistan silmad kinni ja püüan Delilah't peast välja tõrjuda.

Ja siis on see möödunud. Ta tõmbub minust eemale. Ma avan silmad.

Ta vahib mind ainiti. Mulle jääb mulje, nagu oleks ta mind siin istumas nähes üllatunud, nagu oleks ta end arvanud nägevat kedagi teist. „Oh kurat,“ ütleb ta mõne sekundi möödudes. „Ma ... issake, palun vabandust. Ma pean minema ... ee, ma pean tualetti minema.“

Ta tuigub püsti tõustes pisut ja ma taipan, et ta võib päris tublisti jokkis olla. Kui ta tualettruumi kaob, märkan peegli-laual poolikut vahuveinipudelit.

Ma istun selles peenes toas, oodates erektsiooni kadumist ja mõeldes, mida edasi teha. Piinlik on selle olukorra kohta veel vähe öeldud. Kui tema on purjus ja mina mitte ... noh, see on ikka päris hull lugu. Sellest asjast ei jää sugugi head muljet.

Tahaksin lihtsalt jalga lasta. Saaksin seda hõlpsalt teha, kuni ta on vannitoas. Kuid see oleks äärmiselt ebaviisakas. Ühtlasi teeks see kõik veel hullemaks, kui ma, kuidas nüüd öelda, ta sellega oma vaenlaseks muudaksin. Ta võiks asjad niimoodi korraldada, et ma saaksin kinga juba oma esimese töelise tööpäeva järel.

Astun sammukese ukse poole ja suudan seejuures vastu kummutit põrgata. Põrandale kukub kaust ja selle vahelt valgub välja kuhi pabereid. Raisk. Laskun neljakäpukile, et hakata neid tagasi toppima, kuid tardun siis. Ma näen tervet kuhja erinevatest ajakirjadest ja ajalehtedest välja lõigatud artikleid. Kõik paistavad puudutavat Francesca Meadowsit, Mõisa bossi. Neid on siin lademes. Üks kirjeldab ta paari kuu tagust abiellumist arhitekt Owen Dacre'iga. Loen rasvases kirjas eraldi välja toodud tekstilõiku: „Ma soovisin luua meie külaliste jaoks koha, kuhu nad saavad pageda oma ülimalt stressirohke linnaelust, kus nad saavad leida rahu. Ma tean, et paljude sõnul ei saa keskmine inimene seda endale lubada, kuid mina soovisin, et see koht oleks täiuslik, ja täiuslikkus on kallis lõbu.“

Lehekülje alumises servas on foto bossist kohutavalt klanitud valget kukke süles hoidmas. Üle selle on pastakaga kirjutatud sõna NÄRAKAS. Pastakat on kasutatud sellise jõuga, et paber on surve all rebenenud.

Vannitoaukse käepidet pööratakse. Tunnen, nagu oleksin näinud midagi, mis pole minu silmadele mõeldud. Viskan paberid kiirustades lauale tagasi ja jõuan uksest välja söösta napilt enne seda, kui naine tagasi tuppa astub.